

[Arbejdsministeren.]

da er villig til at snakke nærmere om disse ting i arbejdsmarkedsudvalget.

Hr. Brøndsted sagde, at medlemmerne ikke var truet i 1967. Det, der nu var mere afgørende på daværende tidspunkt efter de oplysninger, der foreligger for mig, var dels det forhold, at der var en ganske betragtelig del tjenestemandsansatte, dels en ganske betragtelig del, som kun var deltidsbeskæftigede, og på daværende tidspunkt havde man ikke i arbejdsløshedsloven muligheder for at forsikre dem, som havde deltidsarbejde. Det var kun fuldtidsbeskæftigede, arbejdsløshedskasserne kunne optage på daværende tidspunkt. Derfor er det rigtigt, som kommunalarbejderne har sagt, at dengang kassen gav afkald på statsanerkendelsen, var der ikke i loven hjemmel til denne deltidsforsikring. Jeg kan i øvrigt oplyse, at kassen over for arbejdsdirektoratet har oplyst, at den efter 1967, da den gav afkald på statsanerkendelsen, indførte en ordning for at sikre de deltidsbeskæftigede inden for dette område, da mulighederne herfor ikke forelå. De blev først indført i arbejdsløshedsloven i 1970.

Jeg synes også, at man, når man taler om solidaritet, skal føje til, at en del af de penge, som man måske sparede i kontingent i en periode, bl. a. blev brugt til en udvidet sygehjælp til Dansk Kommunal Arbejderforbunds medlemmer.

Jeg tror altså ikke, der var tale om en handling i spekulativt øjemed, som det blev sagt af hr. Brøndsted.

Det økonomiske har været inde i billedet. I virkeligheden er det jo sådan, at det kun er en enkelt kasse, der berøres af denne bestemmelse, som tiden efter min bedste overbevisning er løbet fra — vel, der er måske en enkelt kasse til, som gav afkald på statsanerkendelsen dengang, som kan få brug for den — og her er der sket en udvikling, som gør, at man i dag har en kasse af en helt anden sammensætning, end man havde på daværende tidspunkt.

Forskelsbehandlingen, som enkelte også har været inde på, kommer bl. a. frem gennem anerkendelsen af visse kasser, som også i nogle år ikke har ønsket en statsanerkendelse. Det gælder akademikergrupper, ingeniører, magistre, som har haft arbejdsløshedskasser igennem nogle år, men som nu er

kommet i 1973 og i 1974 og har begæret kassen statsanerkendt. Og blot man opfylder betingelserne for det, hvad man gjorde, får man denne statsanerkendelse uden videre. Der ligger altså her grupper — i øvrigt for nogles vedkommende væsentlig gunstigere stillede grupper — som igennem nogle år ikke har ment, der var behov for en arbejdsløshedsforsikring, men som i 1973-74, hvor man opdager, at der også inden for akademikerområdet bliver tale om arbejdsløshed, ønsker at sikre sig ved at opnå denne statsanerkendelse.

Der er en anden ting, jeg gerne vil sige. Jeg er meget enig i det meste af det, hr. Ninn-Hansen sagde, da han stillede spørgsmålet: betyder dette lovforslag nye udgifter? Det gør det efter min bedste overbevisning ikke. Hvis kassen lukker, har de pågældende medlemmer ret til at blive optaget i en anden arbejdsløshedskasse, og den får måske kun tilslutning fra dem, der har den største risiko, og ikke fra samtlige 62.000 medlemmer, hvorved staten måske går glip af en betydelig kontingentindtægt. Det synes jeg også man skal have med i billedet, når man vurderer disse ting.

Derfor er det for så vidt rigtigt, som hr. Ingomar Petersen sagde: går denne kasse ned, så kommer andre til at betale. Jeg tror altså også, der er en risiko for, at staten kommer til at betale mere, end der ellers ville blive tale om, hvis man accepterer det forslag, der her ligger.

Hr. Ingomar Petersen sagde, at § 80 skal ikke sløjfes. Vel, man kan måske lave en dispensationsregel så, men jeg synes nu, det mest regulære er at sløjfe § 80, for jeg tror virkelig alvorligt, at tiden er løbet fra denne bestemmelse. Jeg tror ikke, man løber nogen som helst økonomisk risiko fra statens side ved at sløjfe denne bestemmelse.

Jeg vil gerne sige tak til dem, der så positivt har udtalt sig om forslaget, og jeg vil meget indtrængende henstille til de partier, der har været meget tilbageholdende, at overveje situationen en gang endnu. Jeg er selvsagt parat til i arbejdsmarkedsudvalget at gå ind i en nærmere drøftelse af alle de problemer, der ligger her.

Ingomar Petersen (RV):

Det glæder mig da, at ministeren anerkender, at det ikke er helt sikkert, man skal